

Biocombustibili

Biocombustibilii sunt orice combustibili obținuți din biomasă, cum ar fi bioetanolul, făcut din zahăr, porumb sau alte tipuri de amidon, sau biodeiselul din uleiuri vegetale sau grăsimi animale. Aceștia sunt prezentați ca fiind o sursă de energie regenerabilă și înlocuitori fezabili / alternativi pentru combustibilii fosili folosiți în prezent. Există 2 tipuri de biocombustibili: de primă generație și de a doua generație. Prima generație reprezintă biocombustibili făcuți direct din culturi de plante sau din alte surse care sunt cultivate anume cu scopul de a fi utilizate pentru combustibil. Biocarburanții din a doua generație sunt produși din resurse care au fost deja folosite, de exemplu uleiul vegetal folosit din restaurante. Acest document se concentrează doar pe combustibilii de primă generație.

De ce reprezintă biocombustibilii o problemă?

-folosesc resurse care ar putea fi necesare producției de alimente. Biocombustibilii care sunt produși folosind resurse și terenuri agricole concurează cu agricultura pentru producția de alimente. Resurse limitate, cum ar fi terenurile, apa și consumul de combustibil, care altfel ar fi fost folosite pentru producția de alimente în România, sunt în schimb utilizate pentru a produce combustibil care este apoi trimis pentru a fi utilizat în alte părți ale Europei.

-culturile destinate producției de biocombustibil reduc biodiversitatea din zonele în care sunt cultivate. Biocombustibilii sunt fabricați din plante cultivate special cu intenția de producere de combustibil. Prin urmare, se folosesc doar culturi care pot fi utilizate în acest scop, cum ar fi cea de porumb și culturi bogate în amidon. Acest lucru înseamnă monocultură - și este practică de fermele mari care nu fac eforturi să fie durabile, ci mai degrabă funcționează doar pentru un scop (de producție a combustibilului), la fel ca alte proiecte de agricultură la scară mare.

- reprezintă un alt mod al marilor complexe agroindustriale de a amenința fermierii mici și proprietarii de terenuri din România. În zone ca Lehliu-Gara din Călărași, care a fost numită "capitala europeană a biodeiselului", companiile cumpără terenuri de la țărani pentru a le consolida și a le folosi exclusiv pentru monocultura pentru producția de biocarburanți, privând astfel populația locală de sursele de alimente locale și acaparând piața terenurilor agricole din zonă. Companiile consideră că România este o locație excelentă pentru producția de biocarburanți deoarece are "terenuri ieftine și forță de muncă ieftină". Aceasta este o formă de colonialism practică de toate exploatațiile agricole de mari dimensiuni, dar reprezintă o amenințare chiar mai gravă având în vedere că nu produc deloc alimente care să poată fi consumate pe plan local.

Care sunt soluțiile acestei probleme?

Trebuie produși acei biocombustibili care reprezintă un risc mai mic pentru infrastructura și resursele care sunt destinate agriculturii. Anumiți biocombustibili ar putea fi soluția în viitor, dar atâta timp cât sunt dezvoltați ca și concurenți pentru modelele și sistemele tradiționale de agricultură, nu pot fi percepuți ca fiind o soluție la problemele actuale.

Eco Ruralis nu se opune categoric producției de biocarburanți, dar suntem de părere că este nevoie ca aceștia să fie dezvoltați și obținuți în mod responsabil și într-un mod care să nu pună în pericol micii fermieri din România. Proiectele actuale sunt inacceptabile și facem apel la Uniunea Europeană pentru abrogarea legislației care mandatează producția de biocombustibili, până când vor putea fi produși biocombustibili care să nu reprezinte concurenți pentru producția agricolă și alimentară.